

Sygn. akt XI Ka 1229/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 stycznia 2015r.

Sąd Okręgowy w Lublinie w XI Wydziale Karnym Odwoławczym

w składzie: Przewodniczący: SO Ewa Bogusz - Patyra

Sędziowie: SO Elżbieta Kowalska

SO Magdalena Kurczewska – Śmiech – spr.

Protokolant: st. prot. Małgorzata Polaczek

przy udziale Prokuratora Ireneusza Kuny

po rozpoznaniu w dniu 22 stycznia 2015r.

sprawy P. Z.

oskarżonego z art. 178a § 4 kk w zw. z art. 178a § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Kraśniku VII Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w Opolu Lubelskim

z dnia 4 września 2014r. sygn. akt VII K 280/14

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 260 (dwieście sześćdziesiąt) złotych tytułem opłaty i 110 (sto dziesięć) złotych tytułem wydatków poniesionych przez Skarb Państwa w toku postępowania;

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zwalnia oskarżonego od wydatków za postępowanie odwoławcze obciążając nimi Skarb Państwa.

XI Ka 1229/14

UZASADNIENIE

P. Z. został oskarżony o to, że w dniu 21 maja 2014 roku w R. woj. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości kierował motorowerem marki Z. o nr rej. (...) w ruchu lądowym będąc uprzednio prawomocnie skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Kraśniku VII Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w Opolu Lubelskim w sprawie VII K 894/13 za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości, czym nie zastosował się do orzeczonego w/wym. wyrokiem zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 5 lat

tj. o czyn z art. 178a § 4 kk w zw. z art. 178a § 1 kk

Wyrokiem z dnia 4 września 2014 r. Sad Rejonowy w Kraśniku VII Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w Opolu Lubelskim uznał oskarżonego za winnego tego, że w dniu 21 maja 2014 r. w R., woj. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości kierował motorowerem marki Z. o nr rej. (...) w ruchu lądowym, będąc uprzednio prawomocnie skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Kraśniku VII Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w Opolu Lubelskim

z dnia 19 grudnia 2013 r. w sprawie o sygn.akt VII K 894/13 za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości, czym nie zastosował się do orzeczonego tym wyrokiem środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 5 lat, tj. czynu wyczerpującego dyspozycję art. 178a § 4 kk w zw. z art. 178a § 1 kk i za to na podstawie art. 178a § 4 kk wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności; na zasadzie art. 69 § 1, § 2 i § 4 kk i art. 70 §1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby 4 (czterech) lat; na mocy art. 71 § 1 kk wymierzył grzywnę w wysokości 80 (osiemdziesięciu) stawek dziennych, ustalając w oparciu o art. 33 § 3 kk wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięciu) złotych; na mocy art. 42 § 2 kk orzekł w stosunku do oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 3 (trzech) lat; na zasadzie art. 49 § 2 kk orzekł od oskarżonego świadczenie pieniężne w kwocie 50 (pięćdziesięciu) złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz pomocy Postpenitencjarnej; zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 90 (dziewięćdziesiąt) złotych tytułem zapłaty części kosztów sądowych, przejmując je w pozostałym zakresie na rachunek Skarbu Państwa.

Apelację od powyższego wyroku wniósł prokurator. Zaskarżył orzeczenie na niekorzyść oskarżonego, a zarzucił mu obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 343 § 6 i § 7 kpk w zw. z art. 335 § 1 kpk, polegającą na zasądzeniu od oskarżonego kosztów postępowania w części mimo uwzględnienia wniosku prokuratora o wydanie wyroku skazującego bez przeprowadzenia rozprawy, który zawierał uzgodnione uprzednio z oskarżonym zasądzenie kosztów postępowania w całości.

Podnosząc powyższy zarzut wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i zasądzenie od oskarżonego kwoty 110 zł tytułem wydatków i kwoty 260 zł tytułem opłaty.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja okazała się zasadna, stąd zasługiwała na uwzględnienie.

Sąd pierwszej instancji niewątpliwie dopuścił się podniesionego w apelacji uchybienia – zwalniając oskarżonego w części od kosztów postępowania, chociaż konieczność wydania rozstrzygnięcia zasądzającego całość tychże wynikała z wniosku złożonego przez prokuratora, poprzedzonego stosownymi uzgodnieniami z oskarżonym.

Wina oskarżonego nie jest w sprawie kwestionowana i słusznie, bowiem wyrok w tym względzie znajduje oparcie w bezbłędnie dokonanej ocenie całokształtu materiału dowodowego. Prawidłowe ustalenia faktyczne znalazły swoje odzwierciedlenie we właściwej ocenie prawnej zachowania oskarżonego. Jediną nieprawidłowością zaskarżonego wyroku jest ta podniesiona w apelacji.

Wydając wyrok na posiedzeniu, w trybie art. 335 § 1 kpk, Sąd może uwzględnić wniosek o skazanie bez rozprawy w całości bądź też, jeżeli uzna, że nie zachodzą podstawy do jego uwzględnienia, skierować sprawę na rozprawę. Dopuszczalna jest również modyfikacja wniosku prokuratora, ale tylko i wyłącznie za zgodą stron obecnych na posiedzeniu. Orzekając w przedmiotowej sprawie Sąd Rejonowy, bez modyfikacji stanowiska stron, orzekł co do zasady zgodnie z wnioskiem prokuratora (k. 37). Odmiennie jednak, niż było to uzgodnione między stronami, rozstrzygnął o kosztach procesu.

Przepis art. 335 § 1 in fine kpk (w brzmieniu obowiązującym od dnia 9 listopada 2013 r.) przewiduje, że uzgodnienie pomiędzy prokuratorem i oskarżonym w zakresie treści orzeczenia o skazaniu może obejmować również poniesienie przez oskarżonego kosztów postępowania. Oznacza to, że jeżeli strony uzgodniły wspólne stanowisko także w kwestii rozstrzygnięcia o kosztach postępowania, to prokurator może takie uzgodnienie przedstawić Sądowi wraz z wnioskiem o skazanie w trybie przepisu, o którym mowa powyżej. Wówczas Sąd orzekający, chcąc uwzględnić wniosek i wydać wyrok na posiedzeniu, jest związany treścią wniosku także w tym zakresie. Jeżeli natomiast strony nie uzgodnią rozstrzygnięcia o kosztach, to kwestia ta pozostawiona zostaje do uznania Sądu, który może koszty te od oskarżonego zasądzić, albo go od tychże kosztów zwolnić w całości lub w części.

Nie ulega wątpliwości, że uzgodnienie odnoszące się do treści wyroku zawierało stanowisko oskarżonego co do poniesienia przez niego kosztów postępowania w całości i deklaracja ta została ujęta w złożonym przez prokuratora wniosku. Nie było zatem żadnych podstaw do wydania orzeczenia modyfikującego wniosek. Niczego zmienić tu nie może to, że uzgodnienie w tym zakresie nie dotyczyło konkretnych kwot, w związku z czym oskarżony nie został poinformowany co do rzeczywistej wysokości tej należności.

W tym stanie rzeczy konieczne było dokonanie korekty zaskarżonego orzeczenia zgodnie z wnioskiem prokuratora zawartym w środku odwoławczym. Wysokość opłaty, jaka została zasądzona od oskarżonego, określona została na podstawie art. 2 ust.1 pkt 3 i art. 3 ust. 2 ustawy o opłatach w sprawach karnych.

Mając na uwadze zaprezentowaną motywację, nie dostrzegając uchybień wymienionych w art. 439 kpk i art. 440 kpk, które należałoby uwzględnić z urzędu, Sąd odwoławczy na podstawie art. 437 § 2 kpk orzekł, jak w wyroku.

Rozstrzygnięcie o wydatkach postępowania odwoławczego uzasadnia treść art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 634 kpk (zasada słuszności).

Ewa Bogusz-Patyra Elżbieta Kowalska Magdalena Kurczewska-Śmiech